

KRAJSKÉ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ V OSTRAVĚ

729 01 Ostrava, Na Hradbách 21

VÁŠ DOPIS č.j.: 32 ICm 2312/2017

ZE DNE:

NAŠE č.j.: KZC 3033/2018

Krajský soud
Havlíčkovo nábreží 34
728 81 OSTRAVA

VYŘIZUJE: JUDr. Hradišťan

TEL.: 595 131 519

FAX: 596 118 544

E-MAIL: rhradistan@ksz.ova.justice.cz

ID DS: 6kzabcw

DATUM: 4. března 2020

Krajské státní zastupitelství v Ostravě (dále jen „KSZ“) se ve věci

Žalobce : **Ing. Lee Louda**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenční správce dlužníka OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále jen „insolvenční správce“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, adresa pro doručování DRV Legal, s.r.o., advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný č. 1: **New World Resources N. V.**, založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34239108 a registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952 a se sídlem na adrese 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie

Žalovaný č. 2: **Zdeněk Bakala**, nar. dne 7. února 1961, bytem Modrava 14, 341 92

Žalovaný č. 3: **Peter Kadas**, dat. nar. 27. února 1962, bytem NW3 1HP Londýn, 3 Streatley Place, Spojené království Velké Británie a Severního Irska

Žalovaný č. 4: **BXR Group Limited**, se sídlem PO Box 71 Road Town Tortola VG1110, British Virgin Islands

Žalovaný č. 5: **CERCL Mining B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34348220 se sídlem Zuidplein 160, 1077XV Amsterdam

vyjádření KSZ k podání žalovaného č. 2 ze dne 10. 1. 2020

I. podstata odpůrčí žaloby

1. Žalovaný č. 2 podal Krajskému soudu v Ostravě písemné vyjádření ze dne 10. 1. 2020, ve kterém v části IV. reaguje na vyjádření KSZ ze dne 7. 8. 2019, ve kterém KSZ soudu navrhlo, aby vyzval žalobce k doplnění skutkových tvrzení, neboť má za to, že pokud žalobce ve své odpůrčí žalobě napadá jako neúčinné právní jednání pouze rozhodnutí jediného akcionáře při působnosti valné hromady (spol. NWR N.V.) schází zde identifikace neúčinného právního jednání spol. OKD správa pohledávek a.s. (dále jen „dlužník“), neboť odporovat ve smyslu § 235 a násl. IZ lze pouze právním jednáním dlužníka a nikoli jednáním akcionáře.
2. Žalovaný č. 2 v návaznosti na tvrzení KSZ dospěl k následujícím závěrům.
 - Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 ICdo 6/2012 není v projednávané věci aplikovatelné, neboť Nejvyšší soud posuzoval neúčinné právní jednání jako zvýhodňující právní úkon dle § 241 odst. 2 IZ a jeho závěry tak nedopadají na neúčinné právní jednání dle § 242 IZ tedy tak, jak jej právně kvalifikuje žalobce.
 - Samotným rozhodnutím jediného akcionáře v působnosti valné hromady o rozdělení zisku nemohl být žádný z věřitelů ani hypoteticky zkrácen, přičemž toto rozhodnutí nemůže být jako jiná právní skutečnost úmyslným právním jednáním.
 - Nelze s úspěchem odporovat rozhodnutím jediného akcionáře v působnosti valné hromady o rozdělení zisku, neboť toto rozhodnutí samo o sobě nemohlo vést ke zmenšení majetku dlužníka.
3. Výše uvedené nedostatky odpůrčí žaloby nelze dle názoru žalovaného č. 2 zhojit, neboť žalobce již jednoznačně identifikoval neúčinné právní jednání, proti kterému směřuje odpůrčí žaloba a žalobce již po uplynutí lhůty dle § 239 odst. 3 IZ nemůže měnit svou žalobu v tom smyslu, že by jejím předmětem bylo něco jiného než doposud a rozšiřovat tak rozsah neúčinných právních jednání. Žalovaný č. 2 tak navrhuje soudu, aby odpůrčí žalobu bez dalšího zamítnul.
4. Přestože se KSZ shoduje s žalovaným č. 2 v tom, že proces vedoucí k samotné výplatě dividendy uvnitř obchodní společnosti je nutno vnímat jako řadu na sebe navazujících právních jednání, což žalobce neučinil, když tvrdí pouze neúčinnost rozhodnutí jediného akcionáře NWR N.V., nespojuje s absencí tvrzení ohledně samotné výplaty dividendy v odpůrčí žalobě tak zásadní následky jako žalovaný č. 2. a setrvává na svém názoru, že jde o odstranitelnou vadu žaloby.
5. K náležitostem žaloby je především nutno uvést, že žalobním nárokem není pouze obsah petitu, ale i skutkové odůvodnění, což teprve dohromady přesně vymezuje předmět žaloby. Každá žaloba musí obsahovat vyličení rozhodných skutečností, z nichž žalobce vymezuje svůj žalobní nárok, čímž žalobce plní jednu ze dvou procesních povinností, které mu v důsledku projednací zásady připadají, tedy povinnost tvrzení. Tyto rozhodující skutečnosti musí být co nejúplněji vyličeny již v žalobě, protože to umožňuje soudu, aby náležitě připravil jednání (§ 114a o.s.ř.).
6. Náležitostem odpůrčí žaloby se podrobně věnoval Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 8. 2018 sp. zn. 29 Cdo 5517/2016. Nejvyšší soud jako soud dovolací posuzoval situaci, kdy odvolací soud dospěl k závěru, že *v situaci, kdy „bylo žalováno na plnění, aniž by předem*

insolvenčním správcem byla zažalována neúčinnost právního úkonu v souladu s ust. § 235 odst. 2 insolvenčního zákona,“ nelze žalobě vyhovět.

K podstatě odpůrcí žaloby Nejvyšší soud uvádí následující.

Rozhodujícími skutečnostmi se rozumí údaje, které jsou zcela nutné k tomu, aby bylo jasné o čem, a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Žalobce musí v žalobě uvést takové skutečnosti, jimiž vylicí skutek (skutkový děj), na jehož základě uplatňuje (v žalobním petitu) svůj nárok, a to v takovém rozsahu a v takové kvalitě, které umožňují jeho jednoznačnou individualizaci. Žalobní petit musí vycházet z vylicených rozhodných skutečností v případě, že nevychází z těchto skutečností, ale z jiných v žalobě neuvedených okolností a kdy proto nelze dovodit, na základě čeho má soud o žalobním petitu rozhodnout, je žalobní petit rovněž nesprávný, i když je sám o sobě, přesný určitý a srozumitelný.

Zůstávají-li účinky žaloby, včetně stavení běhu promlčecí doby, zachovány i tehdy, trpí-li původní žaloba vadami, které brání pokračování v řízení, jestliže žalobce tyto vady odstraní (ať již sám či z podnětu soudu – srov. § 43 o.s.ř.), platí tím spíše, že (hmotněprávní i procesněprávní) účinky žaloby zůstávají zachovány i tehdy, je-li žaloba projednatelná, ačkoli neobsahuje všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti a žalobce uvede rozhodné skutečnosti v průběhu řízení (§ 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř.).

Konečně v rozsudku ze dne 28. února 2018, sp. zn. 29 ICdo 19/2016, Nejvyšší soud při výkladu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona (ve znění účinném od 1. ledna 2014) uzavřel, že i pro odpůrcí žalobu podle insolvenčního zákona platí, že pro posouzení rozsahu vázanosti žalobou je určující vylicení skutkových okolností a žalobní návrh, přičemž je třeba posuzovat celou žalobu podle jejího obsahu. Naopak není rozhodné, jak věc po právní stránce posoudí (v žalobě) žalobce. Odpůrcí žaloba podle § 235 a násl. insolvenčního zákona směřující proti právnímu úkonu spočívajícímu v peněžitém plnění musí oproti běžné žalobě na zaplacení peněžitého plnění obsahovat kromě skutkových okolností ohledně platby, též další tvrzení podle dikce insolvenčního zákona, jako jsou např. tvrzení o úpadku dlužníka v okamžiku provedení napadeného úkonu a tvrzení o skutečnostech, pro které má žalobce předmětný úkon za neúčinný.

Jakkoli žaloba (doručená soudu dne 17. 4. 2014) obsahuje zcela určitý petit, vylicení rozhodujících skutečností je natolik kusé, že bez dalšího neumožňovalo posoudit, z jakého důvodu vlastně žalobce požaduje po žalované zaplacení žalované částky...

Teprve z podání žalobce ze dne 18. srpna 2014 lze – vzhledem k poukazu na ust. § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, ve spojení s tvrzením o zvýhodnění žalované na úkor ostatních věřitelů – usuzovat na to, že žalobce se domáhá vůči žalované zaplacení žalované částky, máje v žalobě specifikované „odčerpání finančních prostředků z účtu dlužníka“ za neúčinné, jinými slovy, že uplatňuje odpůrcí nárok podle insolvenčního zákona.

Za stavu, kdy i pro poměry odpůrcí žaloby podle ustanovení § 235 odst. 2 insolvenčního zákona platí, že žalobu, včetně podání ze dne 18. srpna 2014 je nutno posuzovat jako celek, měl soud prvního stupně vyzvat žalobce (postupem podle ustanovení § 43 odst. 1 o.s.ř.), aby odstranil nesoulad mezi vylicením rozhodujících skutečností (uplatněním odpůrcího nároku) a žalobním petitem, jenž neobsahoval (výslovný) požadavek na určení neúčinnosti dotčených právních úkonů.

Jestliže soud prvního stupně výše popsáním způsobem nepostupoval a odvolací soud jeho pochybení přehlédl, zůstalo řízení před soudy nižších stupňů zatíženo vadou, která mohla mít

za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a ke které Nejvyšší soud přihlédl z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o.s.ř.), proto rozhodnutí odvolacího soudu i soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o.s.ř.).

7. Dále KSZ poukazuje na závěry prezentované v rozh. Nejvyššího soudu sp. zn. 29 ICdo 12/2015, které se zabývalo nutností posuzování jednotlivých neúčinných právních jednání ve vzájemných souvislostech. Nejvyšší soud na příkladu vzájemného vztahu dohody o zápočtu obsažené v dohodě o narovnání uvedl, že...*i pro posouzení, zda případnou neúčinnost dohody o zápočtu, jež je obsažena v dohodě o narovnání, je nutno hodnotit z hlediska obsahu „celé“ smlouvy (viz odvolatelem kritizovaný právní názor odvolacího soudu) nebo jen podle obsahu její části, je rozhodující, zda lze dohodu o zápočtu oddělit od ostatního obsahu dohody o narovnání.*

Za stavu, kdy je zjevné, že dohodou o narovnání smluvní strany (dlužnice a žalovaná) projevily vůli „ukončit vzájemný spor“ a vypořádat veškerá vzájemná práva a povinnosti ze smlouvy o dílo, nemá ani Nejvyšší soud žádné pochybnosti o tom, že ujednání o zápočtu vzájemných pohledávek (tj. pohledávky z titulu pozastávky a pohledávky z titulu smluvní pokuty) nelze oddělit od ostatního obsahu dohody o narovnání.

Pro závěr, zda dohoda o zápočtu je vskutku neúčinná, je tak nezbytné vyhodnotit celý obsah dohody o narovnání.

8. Jako podstatný pro posouzení věci pak KSZ cituje rovněž závěr velkého senátu Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 365/2009, kde se uvádí, že „*V případech, kdy žalovaný získal z odporovatelných právních úkonů dlužníka majetkový prospěch, může (měla by) mít odpůrčí žaloba jen podobu žaloby na plnění, když posouzení případné neúčinnosti odporovatelných právních úkonů je v těchto situacích řešením právní otázky toliko předběžné povahy.*“
9. KSZ současně dodává, že veškeré níže uvedené skutečnosti vztahující se k procesu výplaty dividendy a popisu jednotlivých neúčinných právních jednání učiněných dlužníkem v této souvislosti jsou posuzovány dle právní úpravy účinné v době realizace těchto jednání, tedy v letech 2011 a 2012.

II.

povaha rozhodnutí valné hromady

10. Pokud jde o povahu rozhodnutí valné hromady akciové společnosti nebo jediného společníka při působnosti valné hromady, jde dle názoru KSZ o problematickou otázku korporátního práva, na kterou zřejmě neexistuje spolehlivá odpověď.
11. Dle právní úpravy účinné v době napadených rozhodnutí bylo možno zaznamenat názory, že jde o právní úkony společnosti, jinou právní skutečnost nebo také právní úkony společníků - akcionářů (Dědič, J. Štenglová, I., Čech, P., Kříž, R. Akciové společnosti. 6., přepracované vydání. Praha: C.H.Beck, 2007, str. 268- 296).
12. Dle názoru KSZ jednota v názorech na povahu usnesení valné hromady nebyla dosažena ani po přijetí nového zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, když v odborné literatuře se konstatuje, že ačkoli není pochyb o tom, že usnesení valné hromady je projevem vůle tak „*otázkou zůstává, či vůle se usnesením valné hromady projevuje, resp. o právní jednání které osoby jde. Dědič (Dědič 2011), vycházejí z toho, že občanský zákoník „je založen na fikční teorii, podle které nemá právnická osoba vlastní vůli, ale je jí přičítána vůle určitých fyzických osob, které jediné mohou mít vlastní vůli“*, dovozuje, že „*usnesení valné hromady je*

vícestranným obsahově shodným právním jednáním navrhovatele nebo zástupce navrhovatele usnesení a fyzických osob jako společníků nebo zástupců společníků, kteří pro tento návrh hlasovali“. Podle našeho názoru je však nutno vycházet z toho, že usnesení valné hromady je projevem vůle (a tedy právním jednáním) přičitatelným společnosti“ (Štenglová, I. Havel, B., Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2013, str. 658).

13. Co je ovšem v dané věci podstatné a na čem jednoznačně v rámci odborných diskusí dle výše citované literatury převládala vzájemná shoda, je to, že rozhodnutí valné hromady (případně rozhodnutí jediného společníka při působnosti valné hromady) nemá účinky navenek společnosti a působí svými následky především na akcionáře společnosti co do vázanosti přijatým rozhodnutím. *Usnesení valné hromady samo o sobě nemůže založit, změnit nebo zrušit právní vztahy ke třetím osobám vně společnosti, neboť projevy vůle s těmito účinky svěřují právní předpisy statutárním orgánům společnosti a jiným osobám oprávněným ve věcech společnosti jednat.* (Dědič, J. Štenglová, I., Čech, P., Kříž, R. Akciové společnosti. 6., přepracované vydání. Praha: C.H.Beck, 2007, str. 276). Přitom z pohledu odporovatelnosti dle insolvenčního zákona je podstatné právě jednání společnosti, jehož následky zakládají právní vztahy k třetím osobám mimo společnost, které současně vedou ke zkrácení nebo zvýhodnění jiných osob (věřitelů) na pozadí úpadku společnosti. Pokud se pohybujeme v rovině interních jednání společnosti (bez konkrétních účinků tohoto jednání vně společnosti ve smyslu výše uvedeného), neshledává KSZ významný prostor pro uplatnění odpůřčí žaloby. Je pravdou, že rozhodnutí valné hromady o rozdělení zisku zakládá právo akcionáře na dividendu, které by již samo o sobě mohlo být považováno za zkracující jednání (a tedy do jisté míry jako výjimku z výše uvedeného), nicméně v projednávané věci již dle tvrzení žalobce došlo k realizaci tohoto práva výplatou podílu na zisku dlužníkem. Odpůřčí žalobou je tak fakticky napadán nejen samotný vznik tohoto práva, ale také jeho realizace a jeho následky vůči věřitelům společnosti, což se naplno projevilo až v důsledku jednání statutárních orgánů společnosti realizujících toto právo akcionáře – výplatu podílu na zisku, které se tímto rozhodnutím podílely na neúčinném právním jednání. Tyto vzájemné souvislosti jednotlivých rozhodnutí vnitřních orgánů společnosti by tedy měly být při koncepci odpůřčí žaloby brány v potaz.

III. vady odpůřčí žaloby

14. Pokud žalovaný č. 2 tvrdí, že odpůřčí žaloba je již jednoznačně vymezena svým předmětem - konkretizací napadeného rozhodnutí jediného akcionáře NWR N.V. a nelze tento předmět rozšiřovat o další jednání, pak přehlíží, že insolvenční správce požaduje po žalovaných také plnění z neúčinných právních jednání. Samotné důvody pro požadované plnění, tedy tvrzení o neúčinnosti konkrétních právních jednání by bylo možno dle výše citované judikatury (31 Cdo 365/2009) vnímat jako otázky předběžné povahy, jejichž upřesnění v průběhu řízení nemůže mít tak zásadní následky, jak tvrdí žalovaný č. 2 a jde spíše o upřesnění skutkových tvrzení a jejich právní kvalifikace. I pokud by závěr o předběžnosti otázky na určení neúčinnosti právních jednání při požadování plnění z neúčinného právního jednání nebyl soudem akceptován, je nutno poukázat na samotnou podstatu procesu realizace výplaty dividendy akcionáři v rozhodném období, tedy jakožto proces na sebe navazujících a neoddelitelných skutečností nebo právních jednání. Případné doplnění odpůřčí žaloby o popis dalších jednání zahrnutých v tomto procesu se jeví mnohem více jako doplnění podstatných skutkových tvrzení v již vymezeném předmětu žaloby, než zásadní změna předmětu žaloby, která by po svém doplnění mířila zcela mimo skutkovou podstatu neúčinnosti vymezenou (byť nepřesně) v odpůřčí žalobě žalobce a bylo by tak nutno brát v úvahu lhůtu dle § 239 odst.

3 IZ. Následek jednání zůstává totožný a případné doplnění žaloby v uvedeném směru míří pouze k upřesnění popisu neúčinného jednání vedoucího k již popsanému následku.

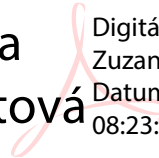
15. Na podporu výše uvedeného názoru poukazuje KSZ na řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 18 ICM 4418/2016 (37 INS 10134/2016), kde insolvenční soud usnesením ze dne 19. 4. 2018, č.j. 18 ICM 4418/2016-30, připustil změnu odpůřčí žaloby, která spočívala právě v doplnění petitu a skutkových tvrzení o právní jednání, které se žalobci jevilo jako podstatné v řetězci na sebe navazujících neúčinných právních jednání a to více než jeden rok od okamžiku, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku (§ 239 odst. 3 IZ).
16. Pokud jde o neúčinná právní jednání, která měla vést ke zkrácení věřitelů dlužníka v důsledku výplaty dividendy, je nutno popsat všechny skutkové okolnosti vedoucí k tomuto následku, když proces výplaty dividendy akcionářům je strukturovaný proces uvnitř obchodní společnosti, který zahrnuje řadu na sebe navazujících jednání, na jejichž konci je přijetí konkrétní finanční částky akcionářem.
17. Ve vztahu k samotné výplatě konkrétní finanční částky – dividendy dlužníkem, KSZ opětovně uvádí, že nesdílí názor, že by tato výplata měla být bez dalšího považována za pouhou faktickou činnost s oporou závěrů rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 531/2003. Uvedené rozhodnutí ostatně bývá dle názoru KSZ často nesprávně interpretováno, když Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí dosti pravděpodobně sdělil, že k závěru o faktické činnosti převodu finančních prostředků mezi dvěma subjekty jakožto jednání, kterému nelze připisovat kvalitu právního úkonu, jej vedlo nedostatečné vylíčení souvisejících skutkových okolností v odpůřčí žalobě a nikoliv to, že by tento převod finančních prostředků měl být již sám o sobě bez ohledu na tyto okolnosti faktickou činností a nikoli právním jednáním. Pouze okrajem KSZ dodává, že v návaznosti na závěry vyplývající z výše citované odborné literatury vyvstává otázka, zda takovou faktickou činností není právě rozhodnutí valné hromady, pokud dle některých názorů není právním jednáním. Jakkoli však mohou vznikat pochybnosti ohledně povahy jednotlivých jednání provázející proces výplaty dividendy, je dle názoru KSZ nepochybné, že z pohledu neúčinnosti této výplaty dle insolvenčního zákona je nezbytné popsat veškerá platná právní jednání nebo jiné skutečnosti jako celek, tedy od vzniku práva akcionáře až po jeho samotnou realizaci, tím spíše při právní kvalifikaci dle § 242 IZ, kde je zahrnuta subjektivní stránka jednání dlužníka.
18. Rozhodnutí jediného společníka o rozdělení zisku, navazující rozhodnutí představenstva společnosti o výplatě zisku a samotná výplata těchto finančních prostředků, jsou ve smyslu výše uváděných judikatorních závěrů Nejvyššího soudu souvisejícími a neoddělitelnými skutkovými okolnostmi, které tvoří komplexní skutkový děj na jehož základě je možno posoudit následek toho jednání spočívající v přijetí dividendy jediným společníkem NWR N.V. jako neúčinný. Totiž tak, jako není myslitelná výplata dividendy bez rozhodnutí valné hromady (nebo jediného společníka), není možná ani výplata dividendy bez aktivity představenstva. Neúčinný následek - zkrácení věřitelů v důsledku zmenšení majetkové podstaty dlužníka v návaznosti na samotnou výplatu dividendy - je tak podmíněn spojením těchto jednání orgánů společnosti.
19. Pokud tedy insolvenční správce požaduje vydání plnění konkrétních finančních částek z výplaty dividendy, měl by nepochybně komplexně popsat skutkové okolnosti, které předcházely tomu, že žalovaný se stal vlastníkem tohoto majetku. Tyto okolnosti jsou v žalobě rozhodujícími skutkovými okolnostmi, neboť bez jejich vylíčení nelze vůbec dovodit přijetí konkrétních finančních částek, když samotné rozhodnutí jediného společníka nemá žádné účinky vně společnosti co do faktických změn ve struktuře majetku dlužníka, k jakým mělo dle tvrzení žalobce dojít.

20. KSZ tedy vytýká žalobci pouze tolik, že svou pozornost zcela soustředil na prvotní rozhodnutí jediného akcionáře při působnosti valné hromady o rozdělení zisku, které stojí na počátku procesu výplaty dividendy a dále již rezignoval na vylíčení následujících skutkových okolností, včetně popisu způsobu a výše přijetí konkrétních finančních částech žalovanými, tedy tvrzení o neúčinnosti těch jednání, které měly bezprostředně vést k následku v podobě zmenšení majetku dlužníka o finanční částky, které v žalobě jednoznačně specifikuje. Samotné rozhodnutí jediného akcionáře totiž samo o sobě ani neznámá, že výplata dividendy byla skutečně realizována (§ 179 odst. 1 obch. zák.). Akcionáři vzniká pouze právo na tuto výplatu, kterou musí realizovat jiné orgány společnosti, když současně nejsou rozhodnutím valné hromady bezpodmínečně vázány. Jinými slovy, KSZ schází konstatování a popis jakéhokoli rozhodnutí dlužníka o výplatě dividendy, a konkrétní údaje o formě jakou žalovaný č. 1 tyto částky načerpal, včetně uvedení podstatných důkazních prostředků, z nichž mají tato tvrzení vyplývat, když už je dovozováno, že (především) žalovaný č. 1 nějaké konkrétní částky přijal a má je vrátit.
21. Ve světle výše citovaných závěrů Nejvyššího soudu, žalobce ve své žalobě nevylicil rozhodné skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení oprávněnosti nároku, který vznáší po žalovaných co do vydání určité finanční částky a v tomto směru tak žaloba nesplňuje všechny náležitosti ve smyslu § 79 odst. 1 o.s.ř. Nedostatek vylíčení rozhodných skutečností se tak promítl také do petitu žaloby týkající se požadavku na určení neúčinnosti právních jednání (s odkazem na zásadu, že žalobu je nutno posuzovat jako celek).
22. Ačkoliv je tedy petit žalobce týkající se vydání konkrétních finančních částek jasný a srozumitelný, je nesprávný, neboť v důsledku absence vylíčení rozhodujících skutkových okolností (včetně specifikace konkrétních neúčinných právních jednání, které vedly ke zkrácení věřitelů) nelze dovodit, na základě čeho má soud o vydání plnění rozhodnout. Jak bylo uvedeno výše, jde o skutečnosti, které by si soud měl být alespoň částečně schopen posoudit již v rámci přípravy k jednání, neboť žaloba by neměla mít formu jakéhosi předběžného procesního úkonu, který bude v podstatných bodech doplňován až v rámci jednání před soudem.
23. V návaznosti na výše citované závěry judikatury Nejvyššího soudu, jde o nesoulad mezi vylíčením rozhodujících skutečností a žalobním petitem a je tak na místě postup dle § 43 odst. 1 o.s.ř. Otázku přijetí dividendy spol. NWR N.V. nelze aktuálně bez pochybností pokládat za nespornou, když tato se k předmětu řízení dosud podrobněji nevyjádřila. Pokud by nebyl žalobce v tomto směru soudem poučen, mohl by se ve světle výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 551702016 jednat o podstatnou vadu řízení a dle názoru KSZ by tak již z tohoto důvodu nebylo možno v rámci doplnění skutkových tvrzení vytýkat žalobci marné uplynutí prekluzivní lhůty dle § 239 odst. 3 IZ, byť je KSZ toho názoru, že s ohledem na skutečnost, že žalobce pouze nevylicil všechny skutkové okolnosti týkající se nároku, který řádně uplatnil ve lhůtě dle § 239 odst. 3 IZ (přičemž tvrdil, že jde o plnění z neúčinných právních jednání, které ovšem neúplně popsal), nemá marný běh této lhůty procesní význam.
24. Výše uvedené povinnosti žalobce dle § 79 odst. 1 o.s.ř. nelze splnit odkazem na podání v jakémkoliv jiném soudním řízení.

JUDr. Robert Hradišťan v.r.
státní zástupce

Za správnost vyhotovení :
Zuzana Koryntová

Zuzana
Koryntová

Digitálně podepsal
Zuzana Koryntová
Datum: 2020.03.04
08:23:11 +01'00'